

Hilde Schijven

**24 maart 1955
31 december 2011**

Afscheidsviering 6 januari 2012

Bij binnenkomst wordt er geluisterd naar
Simone Kleinsma: Over the rainbow¹

Hilde wordt binnen gebracht door Merijn de Haan, Bram Schijven, Geert Derkse, Frieda Schijven, Paul Schijven en PieterJan Schijven.

(Aloys:)

Lieve lieve Hilde, welkom
lieve mensen, welkom

Ik dacht al Hilde dat je een paar mensen kende
en dat er een paar, veel mensen je lief zijn,
dat je voor wat mensen van betekenis bent
maar, Hilde, zoals we zien, je kende er nog een paar meer, tjonge....

Welkom, Lieke, Merijn & Maya, Bonma, Frieda en Geert, PieterJan, Paul en Marij, Lucy, Marcel en Gerrie, Noor, neven en nichten, familie en vrienden en vooral vriendinnen, uit de buurt, van de Thermenschool, van binnen en buiten Heerlen, van Landgraaf tot in Texel, van RKHBS, RKSVB en Bekkerveld..... en in de USA ons nichtje Sanne en Bonma's vriendin Ginny.

Welkom jullie die voor Hilde komen en die ons, familie en elkaar willen steunen.

Welkom hier waar we niet hadden willen zijn,
tenminste, niet voordat Hilde 86 was geworden zoals ze altijd zei.
Schat, ik heb nog eens geteld, moest ik vaker voor je doen,
de laatste vier jaar heb je vier dubbel geleefd:
dus je bent niet 56 maar 68 geworden, dat komt al dicht bij 86.

We zijn hier vaak samen geweest, ik op deze plek, jij, ergens in de zaal,
me toeknikkend dat het goed ging,
naderhand vertellend dat mijn stemgebruik toch iets beter kon.
Nu zijn we samen hier en nemen we afscheid van jou, Hil.

Je kent het ritueel, we gaan je in het licht zetten, we gaan jou en elkaar verhalen vertellen en vragen, bidden om kracht en je zegenen –je nogmaals een goed reis wensen- en we gaan luisteren naar al die liederen die jij me donderdagavond 23 december vroeg op te schrijven, een muzikaal testament van jou aan ons.

¹ De songteksten staan in de bijlage van dit document, zie p.

Rowen Heze, hadden we ook kunnen draaien:

Soms is 't beter iets moois te verliezen.

Beter verliezen dan dat je 't nooit hebt gehad.

Dank je wel Hilde voor je testament waar we naar mogen luisteren!

We steken het licht op de paaskaars aan,
ten teken dat het leven elders doorgaat.

Lieke en Merijn, willen jullie mama in het licht zetten,
willen jullie de kaarsen aansteken, op kandelaars die Hilde en ik ontvingen bij
ons trouwen?

Hilde,
het moment van afscheid is aangebroken
jouw lichaam zal opgaan in vuur;
het vuur dat zijn oorsprong vindt in de zon;
de zon die vandaag opging
en die er morgen weer zal zijn.
Elke dag opnieuw zal de zon ons wekken
en ons jou in herinnering brengen.

Ik geef graag het woord aan mijn zwager en vriend Geert
die mee deze zware kar van vanmiddag mag trekken.
Geert, wil jij ons voorgaan in gebed?

Gebed (Geert)

Goede God,
Wij moeten afscheid nemen van Hilde die ons lief is.
Wij bidden tot u,
bewaar in ons het beeld van deze mens,
roep in ons het beeld van deze mens,
roep in ons het bijzondere dat Hilde voor ons betekent
en ontsluit in ons de dankbaarheid om wie ze was.
Nu wij haar gaan toevertrouwen aan het vuur
bidden wij dat haar diepste verlangens
tot voltooiing mogen worden gebracht
en dat zij vrede mag vinden bij U.
Amen.

In een van de liederen van Bram Vermeulen
komt de ondertussen bekende tekst voor,

*“En als ik dood ga huil maar niet.
Ik ben niet echt dood,
moet je weten.
'T Is maar een lichaam
dat ik achter liet.
Dood ben ik pas als je me bent vergeten. “*

Hilde, zoals Aloys zou zeggen,
je hoeft niet bang te zijn dat we je zullen vergeten.
Je was een liefdevolle, hartelijke, vrolijke, altijd positieve mens.
We willen aan jou blijven denken als iemand die licht in ons leven bracht.
Daarom hebben hier ook de menora, die nog van je vader was, neergezet.
Er staan 7 kaarsen op die we aansteken met daarbij 7 verhalen:
Zeven kanten van je leven met ons.
Jouw volle leven, dat nog niet af was.
Zeven, in veel culturen het getal van de volheid van leven,
een volheid die rust geeft.
Hilde, er is genoeg gegeven. Jij mag nu rusten.

Maar eerst gaan we luisteren naar:
Anne Sofie von Otter: Like an angel passing through my room

Ik wil Aloys vragen het eerst verhaal voor zijn rekening te nemen.

*Na ieder verhaal steekt/steken de spreker/sprekers een kaars aan op de
menora.*

(1) Aloys:

Lieve Hilde

September 1975, HTP, de Boembar, het jongerenkoor heeft gezongen en ik ga wat drinken, kom in gesprek met drie meiden; ik ga vaker op woensdagavond iets drinken; de grootste, die met dat Lindsey de Paul - pukkeltje, lijkt me een verdomd aardige meid..... Hilde denkt dat ik voor de andere twee aandacht heb; de andere twee vertellen Hilde dat “die daar” echt in haar geïnteresseerd is. Dan nodigt Hilde me op een zondag mee uit om te gaan fietsen; kom ik daar staat ze er met vier vriendinnen en haar zus. Ik snel Geert meegevraagd, medestudent, zodat ik niet de enige man zou zijn..... Dan komt Hilde een week later naar mijn kamer om allerlei LP's bij mij om te zetten op bandjes..... ik had die opnameapparatuur; 1 december, de avond die de geschiedenis is in gegaan als de avond van de blauwe lip..... De eerste keer mee naar den Haag, door een speling van het lot vier dagen achter elkaar naar de kerk..... de semi-theologische discussies thuis vaak vertoevend op de Oliemolenstraat, zeker op de chique zolderkamer; samen naar Hoenderloo, de camping, waar mijn ouders de caravan hadden staan.

Je slaagde voor de logopedie, hoewel ik gezegd schijn te hebben dat ik een bezem zou opeten als jij zou slagen, gezien je tijd die jij besteedde aan je studie. Je kocht een brommertje om op je vier scholen te kunnen komen: de Thermen, Pastoor van Ars, Coriovallum en die school in Echt.

Negen jaar hadden we verkering. We besloten te trouwen als ik afgestudeerd was; dat was 1984. Je vond uiteraard dat we zo'n feest meerderde malen moesten kunnen vieren- 26 september voor de Wet en 24 november in de UTP-kerk: dan kon je me twee keer per jaar om bloemen vragen en kon je twee keer uit eten gaan. 24 november met kaplaarzen liepen we die 50 meter van jouw ouderlijke woning naar de kapel van de HTP. In de preek verhaalde Hub dat jij eens een brood ging halen en met een bankstel terugkwam.... We gaven we elkaar het ja-woord en de ringen: je liet twee soorten goud, o.a. van jouw Bonma, tegen elkaar smelten: en Noor, onze pleegdochter, droeg het gedicht voor van de twee ringen; die komen elkaar tegen en rollen samen verder. Ieder verschillend, maar toch samen.

Dat deden we schat, en nu rollen de twee ringen verder ieder hun eigen weg, maar met alle herinneringen die we in ons hart dragen.

Die herinnering van de verhuizing van de flat, van de Weerdenpoelmanstraat naar de eengezinswoning op de Maaierhof.
Die herinnering aan onze ultieme wens: de geboorte en het mogen begeleiden van twee droomkinderen op hun levensweg: Lieke en Merijn:

Lieke, waarvoor jij Hilde direct die cd van Herman van Veen kocht:
“Er waren mooie baby’s bij, maar niet één zo lief als jij Lieke.....de wereld is niet mooi maar jij kan haar een beetje mooier kleuren”
En dat deed jij, Lieke, ook voor Hilde.
En Merijn: hij schopte een eind weg in Hilde’s buik maar dat voelde wel lief aan..... En dat ben jij, Merijn, nog steeds voor Hilde.

De herinneringen die we in ons hart dragen: het open huis: zo tegenstrijdig ‘s avonds moesten er vele sloten op deur, maar overdag: de bel stond nooit stil, die van de voordeur niet, die van de telefoon niet en later die van de mobiel en het internet niet.

De kinderen hadden altijd vriendjes en vriendinnen over de vloer en jij vriendinnen, van buurt tot school, van vriendinnenclub A tot en met de T van de Tuttclub.....

De herinnering dat je met de kinderen overal naar toe ging, cultureel en ontspannend.

De herinnering dat voetbal je niets zei, tenminste, alleen de feestjes van de clubs waar ik speelde; maar toen Lieke en Merijn gingen voetballen: je ging met hen mee naar iedere wedstrijd, reed hun rond en maakte daar weer vriendschappen. Je nam zelfs een seizoenkaart van RodaJC opdat je dan met Merijn kon gaan kijken; en zo dwong je mij af en toe ook naar die Kerkraadse club te gaan kijken

Meerdere personen schreven op kaarten dat je een mensen-mens bent

Je had voor iedereen aandacht en voelde je met iedereen betrokken.

Als ik tegen je zei, maar Dan zei je: nee, Aloys, dat heeft die nodig en hup, je ging de auto in en naar die persoon toe, zodat die bij jou kon uithuilen.

De herinnering dat je de regelaar in huis was, en dat ik voor heel wat verrassingen kwam te staan: “Dat had ik je toch vertelt.....”

De herinnering aan je auto’s: jij kocht al snel een auto om naar het werk te kunnen; niet er aan denkend dat je dan ook van alles moest betalen.....

Je kocht een oude Renault4 en oude Eenden en toen een nieuwe: je noemde ze Schanulleke; met plakletters op de achterkant; van je nieuwe Renault4 spoot je na een dag de velgen blauw: “Wat doe je nou?” “Nou dan is het niet erg als ik dadelijk een deuk oploopt: dan is ie al beschadigd”. Je maakte met die auto’s kilometers, je kunt het je niet voorstellen: ze stonden weinig stil. Jij koos ze ook altijd uit, vlak voor de bestelling mocht ik ook nog mee. Je zocht 7 jaar terug een automaat voor me uit en ook enkele maanden terug gaf jouw stem de doorlag voor die nieuwe wagen..... Een keer wist je van niets, afgelopen 24 maart stond er een CitroenC3 die je moeder had uitgekozen: het werd je trots..... en ook die heeft weer bovengemiddeld veel gereden.

De herinnering aan de vakantie: toen ik je leerde kennen ging je vijf maal per jaar op vakantie, met vriendinnen, maar ook nog met mij!

We reisden naar Frankrijk, met de Tureluur-tent, zelfs toen met hond en surfplank, de Vouwwagen, de Paradiso en vanaf 2002 met de caravan. De kids gingen vanaf de geboorte mee..... Lieke hield het na 18 jaar voor gezien, maar wij niet.

Veel foto's die langs kwamen waren uit Frankrijk, en zeker uit Panteleon en Nyons, in de Drome Provenciaal, waar jij je hart aan verpacht had.....

De campingvakanties de mooiste weken van jaar waar we echt samen optrokken..... de rust, het lezen, de uitstapjes. Maar dan ook de contacten: die deden we daarop met vreemden die vrienden werden. Maar je presteerde het altijd bekenden, vrienden of familie tegen te komen op zo'n camping. Pas na jaren bleek dat je hen die daar niet zomaar toevallig tegenkwam: dat had je allemaal gearrangeerd, wetende dat ik daar vooraf van gezegd had dat ik niemand tegen wilde komen.

De herinnering aan onze voor- en najaarsvakanties sinds we een caravan hebben: ik mocht dan met jou samen naar het programma koffietijd kijken..... een belevenis! Maar ook daarna, samen de uitstapjes naar de dorpjes en terrasjes en winkeltjes en soms museaatjes

De herinnering dat de Lieke en Merijn opgroeiden, hun diploma haalden, de middelbare school deden. Jij hielp het met hun huiswerk, daar straks meer over.

Er is de herinnering van vele hele mooie jaren samen, we gingen ieder ons eigen pad, maar wel vanuit onze relatie, samen met de kids.

En dan is er de herinnering aan 28 november 2007. Je bent een aantal keren naar de huisarts geweest en naar de gynaecoloog omdat je wat vreemds voelde in je buik. Die bewuste 28e sta ik rond 18.00 uur met een glas champagne in de hand in Zorgcentrum Catharina Daemen. Het glas wordt geheven omdat we een keurmerk hebben behaald na een lange audit die dag. Mijn mobiel trilt: de display geeft aan 'Hilde'. Ik druk op de knop en jij zegt: "Schat, het is Kanker". Ik trek wit weg en stap in de auto. Die 12 km gaat er van alles door mijn hoofd. Ik zou die avond naar een vriend gaan om over een mogelijke baanwisseling van gedachten te wisselen. Ik besluit dat dat thema niet meer besproken hoeft te worden. Jij krijgt onderzoeken.... Je wordt op 24 december geopereerd en het blijkt op dat moment niet operabel. Ik krijg dat bericht van de gynaecoloog terwijl jij onder narcose bent. Je wordt wakker en denkt dat ze alles weggehaald hebben: nee dus... De eerste drie chemo's krijg je en je eerste pruik. Met Pasen 2008 de operatie: de debulking; ze halen veel weg... weer chemo's: je reageert geweldig op die chemo's. En je gaat er 200% voor. De oncoloog zegt: dat dat gaat goed, het zal lang blijven. Je gaat weer werken. Na 7 maanden: controle: een mokerslag: het is weer terug, heviger. Je geeft niet op: ik overwin het, blijf je zeggen. Ik hoor bij die 5% die het overleeft. Krachtig ga je de strijd aan. Met behulp van je zelf, de oncoloog en zijn team, wij thuis, familie en vrienden, met allerlei uiteenlopende alternatieven. Je hebt een dagtaak aan de pillen,

supplementen; je agenda puilt uit van afspraken. Je haalt in je eerste jaar, met chemo's en pruik, je master zorgbegeleiding: onvoorstelbaar.

Je krijgt het voor elkaar dat Lieke en Merijn die zomer met de TGV naar de camping in Nîmes komen.

Het is de herinnering aan jouw onvoorstelbare krachtige overlevingsdrang. Je stelde je levensverwachting bij: dan word ik maar geen 86 meer maar 83.....

We blijven ervan dromen om na ons 65ste lange caravantochten te gaan maken naar Spanje en Portugal....

Het is de herinnering aan bijzondere tijd samen, de laatste vier jaar, jij en ik, jij met de kids, je familie, samen met mijn zus naar Rome en Spanje, het afstuderen van Merijn en Lieke, hun eerste banen, je vele vele bezoeken aan vriendinnen en vrienden, aan je schoolteam waar je zo graag naar toe ging. Je leefde die laatste vier jaar vier dubbel: je hield vaak de moed erin, zeker bij anderen.

Begin 2011 voelde je je weer geweldig en werkte twee maanden, maar rond de carnaval bleek het weer helemaal mis te zijn: de kanker was in alle hevigheid teruggekomen.

De herinnering aan de omslag de afgelopen zomer: we hadden nog een geweldige vakantie, alleen je krachten waren al aardig op: nu liep jij achter mij aan.... Dat was nog nooit voor gekomen. We gingen naar onze favoriete plekken in de Drome-Provinciaal, Avignon en Bourgogne. De laatste weken vertelde je me dat je het hebt beleefd als je laatste keer in Frankrijk, maar dat ik dat niet mocht merken: het is je gelukt. Het was een prachtig, ondanks je vermagering en je mindere mobiliteit.

De zaterdag na thuiskomst moest je al naar het ziekenhuis vanwege luchtproblemen ... het ging bergafwaarts. Met de herfstvakantie lag je weer in het ziekenhuis en daarna thuis begon je tegen mij over afscheid: een woord dat jij verafschuwde tot dan toe.

Op 24 november maakte je me 's nachts wakker: "Als ik er niet meer ben zorg je dan goed voor Lieke en Merijn, voor mijn moeder en voor de hond?" "..... We huilden samen....."

Het is de herinnering dat je zienderogen achteruitging, maar volhield nog van alles te zien, bezoeken naar velen toe.

Drie weken geleden besloten we een gesprek aan te gaan met de nieuwe huisarts en de thuiszorg: je kreeg hulp: een heel nieuwe wending in je leven.

Na de ondersteuning bij het wassen was je de hele dag bij je moeder.

's Avonds werd er door de kinderen gekookt.

We spraken over het appartement dat Lieke ging betrekken. In een rolstoel ging je met Lieke gordijnen uitzoeken. Zaterdag voor de kerst gingen we samen het appartement inspecteren en je gaf je instemming.

En de o zo aparte herinnering: enkele dagen voor de kerst kreeg je een bed in je theetuinkamer. Als een koningin lag je daar, uitstekend verzorgd door de thuiszorg, door dokter Jeanine, door de fysio's Daisy en je 'aangenomen' zoon

Marc; door je oh zo vertrouwde schoonzus Lucy, door je broer PieterJan en ook door ons.

Als een koningin, die heel moe was, ontving je mondjesmaat nog enkelen van de velen die je lief zijn.

Op de 23ste doe je wat je nooit besprak: je begint de aanwijzingen voor je deze viering te geven. In enkele uren koos je de songs die we nu horen uit. Je noemde namen die ik zeker niet mocht vergeten uit te nodigen. En je dicteerde me de tekst die in de annonce staat.

En de aparte herinnering van deze kerst: we vierden de kerst als nooit te voren: de geboorte van een kind die toekomst heet en jouw komende afscheid: je maakte alles intens mee, jij vanuit je bed in de theetuinkamer, wij aan de tafel, of bij je bed, wij het konijn, de kip en de wijn, jij de geur en een druppeltje water, zonder bubbels .

Mooi, maar wat ging het snel, want je was totaal op.

Op. Het dagelijkse leven zo moe.

Woensdagavond met de meeste naasten aan je bed was er de Goedreisviering, we zegenden je voor je komende reis.

Je onderging het vreugdevol en voor het laatste lied riep je al: nu is er koffie.

Je sprak nog indringend met Lieke, met Merijn en met mij
en zei dat we een goed leven samen hebben genoten.

Zaterdagmiddag (31 december) rond 4 uur gleed je weg uit onze handen.

Op weg.....

Wij, wij kunnen enkel nog zwaaien,
met een testament aan herinneringen, ervaringen en jouw muziek.

Hil, bedankt
ik had dit alles niet willen missen
en ik mis je.

(2) Lieve en Merijn

Liefste mama,

L: Herinner je nog de meidenmiddagen bij ons thuis. Ik zat op de basisschool en nam op de woensdagen vriendinnetjes mee. Jij zorgde voor leuke activiteiten. We knutselden, gingen picknicken in het bos en deden meidendingen. Elke keer wilden meer vriendinnen komen, omdat jij het elke keer zo leuk maakte.

M: Mama, weet je nog vroeger, de vakanties in Frankrijk. Op de camping spelletjes doen, jeux de boules, mayong, onze favorieten. En uitstapjes, waarbij jij in snelle pas voorop liep en wij jou niet konden bijhouden.

L: Onze moeder, altijd in voor een grapje, zoveel humor. Gek doen was haar hobby. Zelfs in haar laatste dagen maakte ze nog grapjes.

M: Onze mama, een passie voor toneel. Ik weet nog dat jij ons meenam naar je toneelvoorstellingen van je school. Keer op keer was het genieten.

L: Ook samen tv-series en films kijken. Gezellig. En vooral vroeger op de zondag, als we dan ook nog eens verwend werden door papa met een gebakken eitje op bed voor ons drieën.

M: Trots, dat ben jij op ons voetballen. Waar de wedstrijd of het toernooi ook was, jij was er bijna altijd bij. Je genoot van ons op de velden. Vaak zag je, door dat geklets met andere ouders, de goal niet eens vallen die wij maakten, maar elke keer riep je: 'herhaling!' Onze grootste supporter, dat ben jij!

L: Mama, ik heb je altijd alles kunnen vertellen. Als er iets was zag jij dit aan mij, maar je wachtte elke keer rustig af totdat ik naar je toe kwam. Elk onderwerp konden we met je bespreken, zo fijn!

M: Elke dag zingen, als je de tekst niet wist verzong je die zelf wel. Kusjes op de blote arm geven, knuffelen, knuffelen, knuffelen. Je hebt zo'n groot hart aan ons en iedereen laten zien dat niemand jou meer vergeet.

L: Wij danken je mama, voor het vele werk dat jij hebt gedaan aan onze studies. Werkstukken of scripties, jij hielp wel even mee. Zelf op vakantie, ver weg in Frankrijk, hielden we je bezig met het correctiewerk. En altijd zei je: Dit doe ik met heel veel liefde voor jullie.

M: Liefdevol, dat het is woord dat bij jou past. Kusjes en knuffels, zo warm ben jij. Wat jij mij hebt geleerd is om te zeggen dat je van iemand houdt doordat je altijd aan mij vroeg: ‘Heb ik vandaag al gezegd dat ik van je houd?’ Wanneer ik hierop antwoordde, zei je altijd meteen: ik kan het niet vaak genoeg zeggen.

Toen jij ziek werd nam ik dit van je over, en vroeg ik aan jou: Mama, heb ik vandaag al heb gezegd dat ik van je hou? Hierop antwoordde jij meteen: ja, maar je kan het niet vaak genoeg zeggen. Wat ga ik dit missen.

L: Afgelopen zomer zijn wij samen een paar dagen weggeweest, moeder en dochter, quality-time. Shoppen, terrasje pikken, naar het kuuroord, wat hebben we genoten van deze tijd. We hebben nauwelijks foto’s genomen, maar je zei dat deze herinnering voor altijd was.

M: De kracht en doorzettingsvermogen die jij hebt, ongelooflijk. Tot het einde heb jij geknukt. Sterk en positief ben jij.

L: Al deze herinneringen en veel meer blijven altijd in ons hart, ons voorbeeld dat ben jij.

M: Mama, we houden van je!

Muziek Claudia de Brey, Mag ik dan bij jou

(3) Bonma, Marcella Schijven- van Gool
(uitgesproken door Geert Derkse)

Mijn lief kind,

Woorden schieten mij nu te kort. Ik kan ze zelfs niet zelf uitspreken.
Er zijn nu alleen maar gevoelens.
Gevoelens van intens verdriet.
Gevoelens van trots en dankbaarheid jou gekregen te hebben.

Wat waren we blij toen ik jou het leven mocht geven als een blakende gezonde baby.
Je groeide samen met je zusje en twee broertjes op in ons warme nest. Je werd een zonnige en zorgzame jonge vrouw die kon genieten van alles en die ook heel veel toewijding ontwikkelde voor haar werk op school.
Vriendschap en liefde waren jouw kenmerken, niet alleen voor ons familietje.
Als ik met jou door de stad liep waren er altijd mensen die jou kenden en die even met je wilden praten.
Vrienden hadden altijd plaats in jouw leven.

Jij gaf: letterlijk.
En op de eerste plaats gaf jij je volledig aan je eigen gezin. Je man en je prachtige kinderen waren je trots.
Je zorgde op je heel eigen opgewekte manier voor je vader toen dat nodig was en voor mij, je moeder.

En nu voel ik mij als in een omgekeerd kraambed. Ik kreeg je en nu moet ik je teruggeven.
Krijgen en teruggeven doet voor mij als moeder een zeer speciale soort van pijn.
Maar toch ook dankbaarheid en trots dat jij mijn lieve dochter Hilde was en blijft.

Mama

(4) Frieda, PieterJan en Paul Schijven

Lief Hildeke,
Lief zusje,
Lief pluisje,
Nonkel Sjarrel, onze Vlaamse oom die eigenlijk geen oom was, noemde je
altijd zo: pluisje. Omdat je van je dekens systematisch de pluisjes af plukte.
Op het laatst was je net zo licht als een pluisje. Je dwarrelde overal rond. Alom
aanwezig, tot het einde.
Hilde
Lammetje in bed
Zonnetje in huis
Amstelveen
Club van de Zwarte hand
Huppelen
Corry brokken op de oude draaigrammofoon in oude kinderwagen
Wenduine
Strandspelen
Tartine Russe
Bonpa en Bonma
Suske en Wiske, de eerste originelen
Hilde
Altijd vrolijk
Familie beest
Veeeeeeel vrienden
Veel zingen
Heerlen
Jeugd, onbekommerd
Levenslust. Spontaan. Impulsief maar oprecht
Poffertjes bakken en verkopen
Sleeën in Aambos
Gitaar spelen
Steve McQueen
Elvis, Melanie, Simon and Garfunkel
Beathok
Veeel vriendinnen
HTP, Boembar
Aloys met Haagse humor
Renault 4
Werken
Frutske
Meelevend
Grote knuffel
Gaatje in de hand

2 mooie kinderen en nog altijd een Hagenees
Weer een hond
Kamperen
Liefst in Frankrijk altijd leuk, kom je nog wel eens bekende tegen.
Cruise
Marokko
Hilde
Lieve zus
En nu ben je bij papa en Bonpa en Bonma en bij al die anderen die je al zijn
voor gegaan.
Alles is gezegd. Het was goed.
We gaan door zonder jou, we zullen wel moeten, want niet doorgaan is niet van
jou houden. En we houden zo verschrikkelijk veel van je.
Dag schat, goede reis.

En zoals we de afgelopen vier jaar iedere dag tegen elkaar zeiden:
“Tot morgen!”

Geert:

Toen Hilde de laatste keer in het ziekenhuis lag spraken Hilde, Lieke en
vriendinnen over mooie muziek, die bijvoorbeeld gedraaid kon worden bij een
gelegenheid als deze: The Promise - Michael Nyman uit The Piano
Hilde vond het een heel mooi nummer.
Een moment om het gesprokene te laten bezinken

**Muziek: The Promise - Michael Nyman,
uit The Piano From the movie 'The Piano'**

(5) Thermenschool: Henk Mohnen
namens de Thermenschool, Hilde's school bij uitstek

Lieve Hilde,

Aan het begin van het vorige decennium schreef de Duitse acteur en zanger Herbert Grönemeyer, het lied Der Weg, een indrukwekkend muzikaal In Memoriam.

In het refrein van dit imponerend lied zitten enkele zeer persoonlijke en gevoelige passages. Toen ik deze week nogmaals het lied beluisterde, vielen de woorden hiervan als een soort van blauwdruk op zijn plaats toen ik aan jou dacht.

Voor mij vormen ze dan ook de emotionele leidraad om jou als mens en als collega kort toe te spreken:

Du hast jeden Raum mit Sonne geflutet.....

Als jij binnenkwam, als jij in een ruimte was, leek het vaker alsof het zonniger werd, vrolijker werd; altijd een geintje, af en toe een beetje gek, tiener-kattekwaad was jou op het lijf geschreven; vele anekdotes over jou, die ik in de afgelopen dagen heb mogen beluisteren, eindigden dan ook stelselmatig in geschater en gelach. Jouw collega's hebben dit dan ook in hun laatste groet treffend verwoord:

“Wel weten we dat de hemel met jou een stukje vrolijker zal zijn”.

Hast jeden Verdruss ins Gegenteil verkehrt
Nordisch nobel deine sanftmütige Güte

Ieder mens heeft wel een soort van Leitmotiv, een soort drive, al dan niet gekoppeld aan een unieke gave. Jouw motiv was om steeds maar weer ergernissen, narigheid en verdriet, van jou zelf, maar ook dat van anderen, te keren. Als collega's of leerlingen het even niet meer zagen zitten, wist je er altijd een draai aan te geven, jij pompte ze vol met energie, zonder dat het jou weer leegzoog.

Deze onmetelijke voorraad aan positivisme liet je ook wel eens los op mij persoonlijk, op het Jungske, want dit werd al gauw mijn aansprektitel. Zelfs bij jouw laatste bezoeken aan jouw geliefde school, hoe moeilijk dit ook in de laatste weken voor je was, kwam je altijd mijn kantoor binnen en begon je steeds met: “En? Hoe is het met mijn Jungske”. En dan voelde ik weer de spreekwoordelijke zonnestraaltjes.

“Je warmte deed verschillen vervagen

Dein unbändiger Stolz

Jouw enorme trots, trots voor en op alles in je thuissituatie en ook trots op je leerlingen en je school. Je kundigheid en jouw continue inzet op relatie heeft menig collega verrijkt en veel leerlingen geholpen op hun, soms moeilijke zoektocht naar hun ontwikkelingsmogelijkheden en niet naar hun onmogelijkheden. Dit is een prachtige erfenis, bekrachtigd door de vele reacties, in woord en daad, van leerlingen en oud-leerlingen op jouw overlijden.

Das Leben ist nicht fair.

Het leven is niet altijd eerlijk. “Graag had ik nog jaren bij jullie willen zijn, helaas is mij dat niet gegund”. Jouw eigen woorden. Je had nog zoveel willen en kunnen betekenen, maar het is jou en ons niet gegund. Het leven is niet altijd eerlijk.

Vaker hebben we elkaar getipt over boeken die we gelezen hadden, zoals het verhaal over “De 100-jarige man, die uit het raam klom en verdween”. Een prachtig verhaal vond je het, ook al had het getal 100 een wrange bijmaak. In een van onze laatste gesprekjes vroeg je aan me of ik nog een goede thriller had gelezen, je wilde je stapeltje ophogen.

‘Voor ik ga slapen’ van Steve Watson, was mijn tip. Over een vrouw wier geheugen elke nacht gewist werd, waardoor ze elke ochtend zonder herinneringen wakker wordt.

Jij bent nu gaan slapen, maar wij worden elke ochtend wakker met herinneringen aan jou!

Du hast jeden Raum mit Sonne geflutet

Jij hebt elk moment met zonnestralen gevuld....

Hebt ergernissen en verdriet ten goede gekeerd

Jouw zachtmoedige vriendelijkheid

Jouw enorme trots

Het leven is niet altijd eerlijk

Das Leben ist nicht fair.

(6) Paula Terstappen, een van de vele vele goede vriendinnen die Hilde heeft

Lieve Hilde,

Lieve mensen,

Voordat ik aan mijn woordje begin wil ik iedereen even vragen om een zin, een gebeurtenis, een verhaal, een ontmoeting, een uitdrukking , een voorval met betrekking tot Hilde in gedachten te nemen.....

En wat zie ik glimlachjes, twinkelingen, een warm en blij gevoel overspoelt ons.

Ja , dat is nu de vriendschap, de liefde die Hilde bij iedereen teweegbrengt.

Jij, Hilde hebt veel vrienden.

Vrienden van vroeger en nu, van honden uitlaat vrienden tot knuffelvrienden. Te veel om op te noemen en ook zo divers.

Dat er zoveel mensen zich tot je aangetrokken voelen kan ook niet anders, want je voelt als een warme deken, je spontaniteit ,je positivisme,je energie, je altijd eerlijke belangstelling, je ontwapenende lach, je heerlijk gek doen, jij gaf liefde.

We gaan geen anekdotes vertellen of herinneringen ophalen, want dan staan we hier morgenvroeg nog. Hiervoor kunnen we beter een Hilde dag organiseren zo rond je verjaardag, misschien???

We willen echter wel je hulp vragen om het verdriet dat wij voelen, nu je ons gedag hebt gezwaaid een beetje te verlichten. En hoe je dit kunt verwezenlijken? Luister maar naar het volgende verhaal.

DE VROUW DIE BIJ DE HEMELPOORT AANKWAM

Er kwam eens een vrouw door de tunnel van de dood bij de hemelpoort aan.

'En, vond je het leuk op aarde?' vroeg God.

'Tja, wat zal ik zeggen,' zei de vrouw, 'het was leuk en niet leuk. Ik heb ontzaglijk genoten, maar ook diep verdriet gehad.'

'Dat is de achterkant van het geluk,' zei God. 'Pardon?' zei de vrouw.

'Waar zon is, is ook schaduw.'

'Tja,' zuchtte de vrouw met een ernstig gezicht, 'da's een waarheid als een koe.'

'Ook koeien hebben hun vlekjes,' sprak God weer, 'maar hoe vond je het over het geheel genomen, ben je tevreden?'

De vrouw dacht heel diep na. Zij keek nog eens achterom naar haar leven en merkte toen dat zij er een glashelder uitzicht op had.

Opeens zag zij hoe alles in elkaar zat, hoe alles met elkaar te maken had en niets voor niets was

geweest. Zelfs niet de vervelende dingen. Zij begon helemaal te stralen, zij leek wel een licht!

'Goh!' zei zij , 'het was eigenlijk fantastisch! Toen ik op de wereld kwam, had ik alleen mezelf, ik was een hoopje van niks. Ik had nog niet eens kleren aan mijn lijf! En moet je nou eens even zien!' Trots wees zij op haar zondagse pyjama.

Intussen werd zij steeds lichter en doorzichtiger en haar stem werd vrolijker: 'Ik ben toch enorm gegroeid, kreeg familie, vrienden burens en nog veel meer mensen en al zeg ik het zelf, ik ben toch wel een stuk wijzer geworden! Eigenlijk ben ik een rijk mens geworden.

Ik kom hier wel niet met centen, maar al dat andere is toch een berg bagage, al kun je het niet zien.

En da' s maar goed ook, want ik was beslist in die tunnel blijven steken als ik het in koffers had moeten stoppen!'

Vergenoegd keek de vrouw nog eens achterom.

'Dus nu wil je zeker wel naar binnen?' klonk het verwachtingsvol.

De vrouw aarzelde. 'Ik vond het heel erg dat ik van de aarde weg moest. Denk eens aan wat ik allemaal achterlaat! Er is zeker geen weg terug?'

'Nee,' klonk het vriendelijk maar beslist, 'er is geen weg terug, maar het valt hierbinnen erg mee, ik weet zeker dat je je thuis zult voelen.

En je zult er veel bekenden ontmoeten. Er is trouwens ook werk aan de winkel.'

'Werk?' vroeg de vrouw verschrikt, 'Ik dacht dat ik eeuwig mocht rusten?'

'Dat denken ze allemaal, maar er is nog veel te doen. Jij hebt nu zoveel ervaring opgedaan op de aarde, voeg daarbij dat je nu snapt hoe alles in elkaar zit ...

Je zou ze daar op aarde goed kunnen helpen. En het leuke van het hemelse werk is dat je er absoluut niet moe van wordt, in tegendeel, je krijgt steeds meer energie.'

'Hoe kan ik ze daar nou helpen als er geen weg terug is?'

'Daar hebben we wat op gevonden, kijk.'" Toen zag de vrouw duizenden lijntjes naar de aarde lopen. Of eigenlijk waren het geen lijntjes, het leken meer stralen, meer onzichtbaar dan zichtbaar.

En God sprak plechtig: 'Dit is het netwerk van de goede ingevingen. Daarmee kun je wijze gedachten, goede herinneringen en opbeurende boodschappen naar de aarde sturen.'

'Maar ik ben toch geen engel?' riep de vrouw verbaasd. 'Nog niet,' zei God,

'maar daarom hoef je nog niet stil te zitten!'

'Goh, te gek voor woorden!' kon de vrouw alleen maar uitbrengen. Zij was nu bijna transparant, maar met hemelse ogen was zij wel degelijk te zien.

Toen liet God haar binnen.

Dag Hilde, dag sjattiepattie goede reis. Wij reizen met je mee.

Hilde, onze buurvrouw

Jeanne van Eijdsen – Timmermans:

Hilde, ik leerde je kennen ergens midden jaren 90 toen onze zoons voetbalden bij RKHBS en wij met een groep moeders diensten draaiden in het toenmalige jeugdhoeve. Na de wedstrijd kwamen de ouders daar een kopje koffie drinken en de kinderen iets fris en een broodje frikandel nuttigen. Wat me uit die periode bijgebleven is, is dat je altijd vrolijk was en heel gemakkelijk contacten maakte met iedereen.

Enkele jaren later waren wij voor ons gezin op zoek naar een grotere woning op de Heerlerbaan. En bij die zoektocht ontdekten we ook een huis aan de Egstraat. Toen ik daar met jou over sprak tijdens de Banerie bij het Baanrakkertje reageerde je meteen heel enthousiast “dat is naast ons, leuk als jullie daar zouden komen wonen, kom straks maar even bij ons kijken, dan heb je een beetje een indruk van de ruimte in het huis”. Uiteraard heeft het niet alleen aan het enthousiasme van jou gelegen, alhoewel dat enthousiasme wel goed voelde, maar 10 jaar geleden werden we burens op de Egstraat. Vooral de eerste jaren hebben we het nodige aan klussen samen aangepakt: de achtertuin en de schutting en de gezamenlijke oprit en voortuin. Bij deze klussen waren we het al heel snel eens over wat we allebei wel en niet wilden, oneindigheid over iets hebben we nooit gehad.

Door mijn nieuwe baan werden we naast vrijwilliger bij HBS en buurvrouw ook nog eens collega’s bij hetzelfde schoolbestuur (SVOPL) en dat leverde weer nieuwe gespreksstof op. Vaak troffen we elkaar dan ’s morgens rond 8 uur als we allebei naar ons werk vertrokken buiten op de oprit, soms tijd voor een kort gesprekje, soms ook niet. Na mijn Venlose “hojje” als afscheid reageerde jij dan als Heerlens meisje vaak met het Kerkraadse “adieu wa”. Natuurlijk hebben ook de andere burens zo hun herinneringen aan jou. Door je dagelijkse wandelingen met Gizmo en je spontane manier van contacten maken kende jij de nieuwkomers in onze straat vaak als eerste en zij jou natuurlijk. Soms kende je ze al voordat ze in onze buurt kwamen wonen. Nadja en Gerard zijn je nog steeds heel dankbaar dat je ze tipte toen het huis waar ze nu wonen te koop stond. Hierdoor konden zij als een van de eersten reageren.

In 1987 trok je, zwanger van Lieke, met Aloys naar de Maaierhof en daar werden Harry en Hanneke jullie burens. Het klikte meteen en nu nog zeggen ze dat jullie fantastische burens waren en jij, Hilde een buurvrouw uit duizenden, lief en vol aandacht, de beste buurvrouw die ze ooit gehad hebben. In die tijd genoten jullie samen van de geboortes en het opgroeien van de kinderen. Om het voor die kinderen makkelijker te maken in de tuin van de burens te vertoeven werden er twee struiken uit de scheidingshaag gehaald. Het is typerend voor het gemak waarmee jullie in die tijd met elkaar omgingen. Serieuze gesprekken, lekker kletsen, veel lachen en samen met een kop thee op de drie paaltjes in de Maaierhof genieten van de spelende kinderen. En jij,

Hilde was soms kind tussen de kinderen. Toen jullie verhuisden naar de Egstraat bleven jullie vrienden en troffen jullie elkaar op vakanties. Toen al waren de Franse marktjes en dorpjes je favoriete uitstapjes. En altijd aandacht voor de medemens: in Bourgondië vond je dat de hele camping moest weten dat Harry jarig was en liet dat dus 's ochtends tijdens de koffie met gebak omroepen.

Carla denkt met veel plezier terug aan de vele wandelingen met de honden en de logeerpartijen van hun hond Mabel bij jou als zij enkele dagen weg moesten. Je stond altijd klaar voor hun. Ook al hoefde je Mabel alleen maar uit te laten, bij terugkomst troffen ze regelmatig een “verklede” hond aan in jouw woonkamer (in plaats van in hun eigen huis), voorzien van een of ander gek hoedje of broekje. Toen Carla je trots vertelde dat ze eindelijk oma werd stond jij de dag erna heel attent met een kadootje aan de deur. En afgelopen jaar hebben jullie meteen aangehaakt bij de verbouwing van Carla en Jo en zo ontstond je lang gewenste “tuinkamer”. Hier heb je afgelopen maanden menig uurtje doorgebracht, tot het laatste moment genietend van de aanwezigheid van je dierbaren en kijkend naar alles wat groeide en bloeide in je tuin.

Myriam Mommertz:

Hilde, mijn vroegste herinnering aan jou was uit de periode dat je pas verkering had met Aloys. Toen al had je een heel eigen kijk op zaken. Toen Aloys op een avond bij je aan de deur stond zei je: “ben je nou alweer hier, ik moet naar jou verlangen Aloys en als jij iedere dag komt wordt het al snel gewoon”. Daarna verloren wij elkaar door werk en verhuizingen een tijdje uit het oog maar niet uit het hart. Toen jij jaren geleden in de Egstraat kwam wonen met je gezin werden we weer opnieuw burens en kletsten we weer met grote regelmaat bij jou een kopje thee. Vanaf het moment dat je moeder hier in de straat kwam wonen was het standaard dat we 's avonds na het eten Gizmo buiten hoorden blaffen. Dan wisten we dat je weer naar je moeder ging om samen een rondje te lopen en daarna samen Man Bijt Hond ging kijken. Door jou ben ik dat programma ook gaan kijken en begreep ik al snel waarom jij daar zo enthousiast over was. Het staat heel dicht bij de mensen, net als jij.

Groot was ons ongeloof 4 jaar geleden toen je ons vertelde van je ziekte. Dat kon toch niet waar zijn, de altijd goedlachse en vrolijke Hilde ziek! Je zei toen “Hallo, ik heb kanker, maar dat overwin ik”. Alsof je een griepje onder de leden had. Vanaf dat moment werd ons contact intenser dan ooit.

Jeanne van Eijsden - Timmermans

In die afgelopen 4 jaar hebben we allemaal met respect gezien hoe jij met je ziekte omging, je geloofde er echt in dat je die kon overwinnen of op z'n minst je leven met nog een aantal jaren kon verlengen. Jij was degene die positief bleef, die vocht voor genezing, die hulp zocht op allerlei fronten, die anderen troostte als ze het er moeilijk mee hadden. Je bleef degene die je altijd was, die bijna tot het einde bleef geloven in een goede afloop.

Jij was ook degenen die vanaf dat moment uit het leven haalde wat erin zat. Verschillende keren per jaar verscheen jullie caravan weer op de oprit en dan wisten we dat je er met Aloys tussen 2 chemokuren in weer even tussenuit piepte om nog wat nieuwe plekken te ontdekken, marktjes te bezoeken en ergens op een camping te genieten van een lekker glas wijn en een goed boek. Trots was je ruim een jaar gelden dat het je weer gelukt was om weer fulltime aan het werk te gaan. Maar dat was jammer genoeg niet van lange duur en dat was volgens ons het moment dat je je doelen wat bij ging stellen, als je nog parttime aan de slag zou kunnen was dat ook al voldoende, gaf je toen aan. Jammer genoeg heb je het afgelopen jaar die doelen nog enkele keren bij moeten stellen.

Myriam Mommertz:

Een paar maanden geleden, nadat je verschillende keren was opgenomen in het ziekenhuis sprak je voor het eerst met me over de dood. Maar meteen relativeerde je dat weer door te zeggen: “Maar Myr, ik heb wel al 56 mooie jaren achter de rug”. Beetje bij beetje zag ik je wegglijden en kwam het moment dat je zelfs geen kracht meer had om naar mij te komen voor een kopje thee. Toen zag ik voor het eerst in 36 jaar geen glimlach op je gezicht. Zelfs toen dacht je weer eerder aan mij dan aan jezelf, je vond het erg dat ik verdriet had gaf je aan. Tegen Carla verzuchtte je enige tijd geleden: “ik eindig in een bed in mijn tuinkamer”. Toen dat bed er kwam was dat voor jou een volgende klap. Bij ons afscheid zei je: “laat me nog eens even goed naar je kijken” en hebben we elkaar vastgehouden en bedankt voor het goede dat we met elkaar mochten delen.

Jeanne van Eijdsden - Timmermans

Hilde, we hebben je de afgelopen jaren zien vechten in het rotsvaste vertrouwen dat het allemaal goed zou komen. We hebben je ook zien genieten van je leven, ook toen je niet meer alles kon wat je wilde. Steeds weer liet je ons zien en voelen dat je leven het nog waard was om geleefd te worden. Wij als burens waren getuigen van een aantal van jouw geluksmomenten. Harry en Hanneke deelden mee in de vreugde bij de geboorte van je kinderen. De andere burens maakten vooral de laatste jaren je geluksmomenten mee: het afstuderen en het vinden van een baan door Lieke en Merijn, een wandeling met de hond, een mooi boeket bloemen, een vakantie/uitstapje met Aloys en/of de rest van je familie, je eigen afstuderen voor je master, een nieuwe en ruimere caravan en de nieuwe auto. Jij kon er intens van genieten en je deelde dat enthousiast met ons. En Hilde, we hebben je ook gezien toen je wist dat het einde nabij was en je dat uiteindelijk ook accepteerde.

Hilde, we zullen je missen, maar we houden je in onze herinnering als een lieve vrolijke sterke vrouw, met humor en een groot hart voor anderen en met en doorzettingsvermogen om U tegen te zeggen.

Hilde, tot ziens, ooit, ergens.

Muziek: Guus Meeuwis, De Weg

Aloys:

We gaan je bijna uit handen gegeven.

Op ons netvlies staan vele momenten, soms van die van tijden terug
of die van de laatste dagen, uren

heel verschillende momenten

maar wel die van jou Hilde, jouw leven met ons

jouw optimistische leven, jouw leven vol inspiratie voor en aan anderen

jouw leven van twijfels en liefde, voor je moeder, zus en broers,

neven en nichten, familie,

voor je vrienden, vriendinnen, buurtgenoten, collega's, leerlingen,

voor Lieke en Merijn en hun vrienden en vriendinnen

voor mij

Hoewel te vroeg heen gegaan blijft jij bij ons,

in ons hart, bij ons

met jouw raad en daad gaan wij verder

en we hopen je ooit weer te ontmoeten.

Waar dan ook.

Ik draag het gedicht voor Waar zal dat zijn?²

In het geheim van de sterren

waar we samen naar kijken

of misschien in het lied van de wind?

En als het lente wordt

in die kwetsbare tint

van een kortstondige bloesem?

Waar zal je zijn,

als we zwijgzaam van verdriet,

opnieuw je voetstappen horen

en hoe je zachtjes de deur sluit

zoals gewoonlijk.

En toch, we vinden je niet.

Misschien heb je

ergens iets achter gelaten,

een briefje, zomaar in een la,

met een voorzichtig bericht.

Dat je er straks wel zal zijn,

aanwezig op jouw manier,

maar onaantastbaar

voor ziekte en pijn.

² Waar zal je zijn, in Kris Gelaude, Voor wie woorden zoekt, blz 167/168

Wij zullen je,
net als voorheen,
bij je naam blijven noemen.
Alleen wat zachter,
hoewel stilte
zelden zo hard valt.
De dingen staan roerloos
en jouw plaats aan tafel
bleef nimmer zo leeg.

Maar geef een teken.
Knipoog of leg een hand
op een schouder,
wanneer je een ogenblik
met ons meeloopt.
Zo ver kan je nooit van ons weggaan
dat er niets van jou meer zou zijn.

Want dood is niet het laatste.
De liefde is sterker.
Maar weet je,
ze geeft soms ook zoveel verdriet.

De god van het heelal
de god van vogels en bloemen, van dieren
van lucht en water, van aarde en vuur,
zal jou, Hilde, opnemen en meevoeren in het mysterie van de dood
jouw naam zal blijven klinken in de stemmen van mensen,
in het geluid van vogels
in het eeuwig ruisen van water en bomen.

Wij willen eer brengen aan jou
die zo volop heeft geleefd
geademd en lief gehad
water, symbool van leven sprenkelen wij over je dode lichaam.
Moge je zo opgenomen worden in de goddelijke levensstroom
die alle leven raakt en voortdrijft.

Aloys zegent Hilde

God zij met jou en met ieder van ons
In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Dat je na je tocht aangekomen
begroet mag worden door
jouw bonma en bonpa,
je vader Sjaak, mijn vader Wim & moeder Lenie,

Pauline
onze vrienden Henk en Ton,
je vriendin Els,
Paul
Toon,
Kevin
en al wie ik nu vergeten mag hebben.
Adieu.

Geert:
* bedankt iedereen
* verzoekt iedereen langs Hilde gaan, ten afscheid.

Muziek: Er wordt geluisterd naar You've Got A Friend
gezongen door collega's van Hilde van de Thermenschool en het Herlecollege,
onder leiding van Henriette.

Wordt herhaald en herhaald

Als de zanggroep de zaal verlaat gaat familie rond Hilde staan

en dan cd-muziek: James Taylor - You've Got A Friend

Er wordt definitief afscheid genomen.

Simone Kleinsma: Over the rainbow

Somewhere over the rainbow
Way up high
There's a land that I heard of once in a lullaby

Somewhere over the rainbow
Skies are blue
And the dreams that you dare to dream really do come true

Someday I'll wish upon a star
And wake up where the clouds are far behind me
Where troubles melt like lemon drops
A way above the chimney tops
That's where you'll find me

Somewhere over the rainbow
Blue birds fly
Birds fly over the rainbow
Why then oh why can't I?

If happy little blue birds fly beyond the rainbow
Why oh why can't I?

Like An Angel Passing Through My Room

Performed by Anne Sofie von Otter meets Elvis Costello

Long awaited darkness falls
Casting shadows on the walls

In the twilight hour I am alone
Sitting near the fireplace
Dying embers warm my face
In this peaceful solitude
All the outside world subdued

Everything comes back to me again
In the gloom
Like an angel passing through my room

Half awake and half in dreams
Seeing long forgotten scenes

So the present runs into the past
Now and then become entwined
Playing games within my mind
Like the embers as they die
Love was one prolonged goodbye

And it all comes back to me tonight
In the gloom
Like an angel passing through my room

I close my eyes
And my twilight images go by
All too soon
Like an angel passing through my room

Claudia de Breij: Mag ik dan bij jou?

Als de oorlog komt,
En als ik dan moet schuilen,
Mag ik dan bij jou?
Als er een clubje komt,
Waar ik niet bij wil horen,
Mag ik dan bij jou?
Als er een regel komt
Waar ik niet aan voldoen kan
Mag ik dan bij jou?
En als ik iets moet zijn,
Wat ik nooit geweest ben,
Mag ik dan bij jou?

Mag ik dan bij jou schuilen,
Als het nergens anders kan?
En als ik moet huilen,
Droog jij m'n tranen dan?
Want als ik bij jou mag,
Mag jij altijd bij mij.
Kom wanneer je wilt,
Ik hou een kamer voor je vrij.

Als het onweer komt,
En als ik dan bang ben,
Mag ik dan bij jou?
Als de avond valt,
En 't is mij te donker,
Mag ik dan bij jou?
Als de lente komt,
En als ik dan verliefd ben
Mag i k dan bij jou?
Als de liefde komt,
En ik weet het zeker,
Mag ik dan bij jou?

Mag ik dan bij jou schuilen,
Als het nergens anders kan?
En als ik moet huilen,
Droog jij m'n tranen dan?
Want als ik bij jou mag,
Mag jij altijd bij mij.
Kom wanneer je wilt,
Ik hou een kamer voor je vrij

Mag ik dan bij jou schuilen,
Als het nergens anders kan?
En als ik moet huilen
Droog jij m'n tranen dan?
Want als ik bij jou mag,
Mag jij altijd bij mij
Kom wanneer je wilt,

'k hou een kamer voor je vrij.

Als het einde komt,
En als ik dan bang ben,
Mag ik dan bij jou?
Als het einde komt,
En als ik dan alleen ben,
Mag ik dan bij jou?

Guus Meeuwis, De weg

Ik kan nauwelijks wat zien
Door de waas van m'n ogen,
lijkt alles gelogen
Al het mooie lijkt dood
Ik heb zelfs de kracht niet, om op te geven
Al wil ik het niet, het leven gaat door

We leefden ons leven, om samen te sterven
De bergen beklommen, en de dalen gedicht
In het diepst van de nacht, zelfs de zon laten schijnen
Niets wat niet kon, en niets was te veel

We wilden geloven, in het eeuwige leven
Ons samen verscholen, en wanhopig getroost

We hebben de waarheid zo diep als 't kon begraven
'k Was ??n met een engel, zolang het mocht

Waar jij verscheen, scheen de zon met je mee
Geen tijd voor verdriet, maar elke dag omarmt
En altijd vrolijk, hoe jij dat voor elkaar kreeg
Met oneindig veel moed; 't leven is niet fair

De dans gedanst op een zilveren tapijt
Met jou dicht bij mij, de verloren tijd beweend
Doelloos verzonken, en dronken en niets dat niet mocht
Wij twee door de tijd, de tijd heen, midzomernachtdroom

Waar jij verscheen, scheen de zon met je mee

Geen tijd voor verdriet, maar elke dag omarmt
En altijd vrolijk, hoe jij dat voor elkaar kreeg
Met oneindig veel moed; 't leven is niet fair

Jouw stralende lach, en je mooie gedichten
Jouw tedere woorden, je onverwoestbaar krachtige wil
Je hebt je noodlot, steeds het hoofd geboden
Tot het eind geloofd in, jouw idee van geluk, jouw idee van geluk

Ik ga niet weg, ik heb nog wat tijd gekregen
Zal altijd maar doorgaan, tot aan het eind
Ik heb je voor altijd, m'n hart gegeven
Ik draag je bij mij, tot het licht straks dooft
Ik draag je bij me, tot het licht straks dooft

James Taylor - You've Got A Friend

When you're down and troubled and you need some love and care,
and nothing, nothing is going right,
close your eyes and think of me and soon I will be there
to brighten up even your darkest night.

You just call out my name, and you know wherever I am,
I'll come running to see you again.
Winter, spring, summer, or fall, all you have to do is call
and I'll be there You've got a friend.

If the sky above you grows dark and full of clouds,
And that old north wind begins to blow,
Keep your head together and call my name out loud.
Soon you'll hear me knockin' at your door.

You just call out my name, and you know wherever I am,
I'll come running to see you again.
Winter, spring, summer, or fall, all you have to do is call
and I'll be there, yes, I will.

Now ain't it good to know that you've got a
friend when people can be so cold. They'll hurt you, yes, and desert you.
And, take your soul if you let them.
Oh, but don't you let them.

You just call out my name, and you know wherever I am,
I'll come running to see you again.
Winter, spring, summer, or fall, all you have to do is call
and I'll be there, yes, I will.
You've got a friend.
You've got a friend.
Ain't it good to know you've got a friend...